

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 702/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 stycznia 2023 r. w Krakowie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko A. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 31 marca 2021 r., sygn. akt I C 958/18

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I ACa 702/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 marca 2021 roku sygn. akt I C 958/18 Sąd Okręgowy w Tarnowie zasądził od A. B. na rzecz G. K. z tytułu rozliczenia świadczeń powoda na majątek pozwanej w trakcie konkubinatu kwotę 78.460,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 listopada 2018 roku do dnia zapłaty (pkt I), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II), zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.516,67 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III), nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Tarnowie odpowiednio od powoda G. K. z zasądzzonego na jego rzecz w punkcie I wyroku roszczenia kwotę 3.880,00 zł a pozwanej A. B. kwotę 1.262,60 zł oraz kwotę 3.924 zł tytułem kosztów sądowych (pkt IV i V) i odstąpił od obciążenia powoda pozostałą częścią opłaty od pozwu w sprawie (pkt VI).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny:

Powód G. K. oraz pozwana A. B. pozostawali w nieformalnym związku partnerskim od 2009 roku do września 2018 roku. Strony wspólnie zamieszkiwały z lokalu mieszkalnym, należącym do pozwanej, podłożonym w T. przy ul. (...), który to lokal pozwana dostała od swojego ojca w darowiźnie. Strony przez okres trwania związku pozostawały w

faktycznej wspólnocie domowej oraz gospodarczej, nie prowadziły w szczególności odrębnych rachunków bankowych, wspólnie dysponowały środkami finansowymi, powód miał upoważnienia do konta pozwanej i w tego konta korzystał, wpłacał też na to konto zarabiane przez siebie pieniądze i tak było aż do czasu gdy strony się pokłóciły i rozstały.

Powód zajmował się sprowadzaniem używanych samochodów osobowych z zagranicy, ich naprawą a następnie sprzedają na rynku wtórnym. Świadczył również usługi budowlane. Jedynie w okresie od 27 września 2010 roku do 31 sierpnia 2011 roku działalność powoda była oficjalnie zaewidencjonowana w Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej pod firmą: (...) z siedzibą w T., a przez zasadniczy czas trwania związku stron działalność powoda związana z sprowadzaniem samochodów osobowych i pośrednictwem w ich sprzedaży miała charakter niesformalizowany i nigdzie nie rejestrowany. Po wykreśleniu firmy z centralnej ewidencji w sierpniu 2011 roku powód porozumiał się z pozwaną, iż przejmie ona zakres działalności jego firmy rozszerzając profil jej działalności min. o usługi związane ze sprzedażą hurtową i detaliczną samochodów osobowych i furgonetek (45.11.Z PKD) oraz konserwację i naprawę pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli (45.20 PKD) Od tego momentu wszelkie formalności, oraz szereg przedsięwzięć związanych z działalnością powoda załatwianych było za pośrednictwem firmy pozwanej. Powód przez pewien czas pozostawał również zatrudniony w firmie pozwanej na umowę zlecenie, a potem od roku 2015 na 1/20 etatu.

Powód świadczył również usługi budowlane posiadając formalnie 1 procent udziałów w spółce kapitałowej, którym głównym udziałowcem był jego ojciec -H. K., działającej pod firmą (...)

Niedługo po wspólnym zamieszkaniu stron - w latach 2010 i 2011 został przeprowadzony generalny remont lokalu mieszkalnego pozwanej, położonego przy ul. (...) w T.. Prace remontowe obejmowały wyburzenie ścian, wymianę wszystkich instalacji, wymianę podłóg, tynkowanie, malowanie oraz wykończenie lokalu. Wyburzono między innymi część ściany nośnej pomiędzy kuchnią a salonem, wykonano w tym miejscu podciąg, wydzielono sypialnię i garderobę za pomocą ścianki gipsowo-kartonowej, wykonano nowe wylewki, podłogi instalacje elektryczna, częściowo przebudowano instalację wodno-kanalizacyjną. Wyremontowana została również kuchnia i łazienka. Wysokość nakładów poczynionych na remont wymienionej nieruchomości zamknęła się kwotą 43.629,54 zł. Remont lokalu sfinansowała ze swoich środków pozwana, częściowo z posiadanych wówczas środków, którymi dysponowała w związku z prowadzoną uprzednio działalnością handlową w postaci sklepów w P. pod W. oraz w T., a częściowo z pobranych środków pieniężnych w związku z likwidacją szeregu lokat bankowych i ubezpieczeniowych.

Przy pracach remontowych w wymienionym lokalu pomagał powód, wykonując zasadniczą ich część. Z tytułu świadczonych usług to jest remontu i wyposażenia kuchni i łazienki powód działając jako firma (...) wystawił pozwanej fakturę na, która jak poświadczył na tej fakturze została mu zapłacona gotówką. Powód nie partycypował własnymi środkami finansowymi w nakładach na remont i doposażenie lokalu, położonego przy ul. (...) w T.. W tym czasie powód posiadał zaległości finansowe z tytułu zaciągniętych długów, w związku z powyższym kierowane były do niego monity i pisma windykacyjne. Posiadał również zaległości podatkowe w wysokości 732,00 zł., które zgodnie z jego wnioskiem decyzją z dnia 24 sierpnia 2010 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. rozłożył mu na 4 miesięczne raty w kwotach po 183,00 zł, powiększone o kwoty należnych odsetek, uwzględniając wniosek powoda motywowany trudną sytuacją materialną.

Z tytułu posiadanych już wówczas długów, w późniejszym czasie prowadzone były w stosunku do powoda postępowania egzekucyjne, w tym postępowanie o sygn. akt (...) przez Komornika Sądowego przez Sądzie Rejonowym dla W. B. B. (1). Komornik ten egzekwował zadłużenie powoda z tytułu procesu karnego prowadzonego przez Sąd w N. w roku 2011/2002, lecz umorzył tę egzekucję w dniu 1 lutego 2012 roku wskazując, że dłużnik nie ma żadnych dochodów ani majątku.

Działalność związana z sprowadzaniem aut z zagranicy była zasadniczą aktywnością powoda. Auta sprowadzane były z Włoch zasadniczo dla konkretnych osób. Zaliczki na te auta płacone były z rachunku A. B.. Na rachunek ten wpłacał pieniądze także G. K., i były to nieraz znaczne kwoty rzędu kilku tysięcy euro. Zdarzało się że powód pożyczal pieniądze

na zakup samochodów z zagranicy od swoich rodziców, którzy należeli do osób majątnych. Pożyczane kwoty były nawet rzędu nawet 30.000,00 - 40.000,00 zł. Te kwoty powód im następnie oddawał.

Uzyskiwanymi dochodami powód dzielił się z pozwaną, część przekazując bezpośrednio na bieżące potrzeby, część natomiast uzyskiwanych dochodów wpłacał na rachunek firmowy pozwanej. Pewna część uzyskiwanych przychodów i dochodów powoda nie była nigdzie rozliczana ani wykazywana.

Powód posiadał nieograniczone pełnomocnictwo do podejmowania czynności w zakresie spraw dotyczącej firmy pozwanej, posiadając między innymi umocowanie do pobierania kwot pieniężnych od klientów pozwanej, jak również do wpłat i wypłat środków pieniężnych z rachunku bankowego pozwanej.

Pozwana w okresie trwania związku stron pracowała na podstawie umowy o pracę w wymiarze pełnego etatu. W okresie od października 2012 do sierpnia 2015 roku pozostawała zatrudniona w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku starszego konsultanta, osiągając wynagrodzenie miesięczne około 2.150,00 zł do 2.550,00 zł netto.

Jednocześnie od kwietnia 2012 roku pozwana posiadała zarejestrowaną indywidualną działalność gospodarczą pod firmą (...). Od 2017 roku w ramach tej działalności pozwana otworzyła następnie salon fitness.

Dochód wnioskodawczyni w 2009 roku podlegający opodatkowaniu na zasadach ogólnych po odliczeniu kosztów uzyskania przychodu w roku 2009 wyniósł 7.216,12 zł., w następnych latach kształtował się odpowiednio na poziomie: w 2010 roku – 2853,30 zł, w 2011 roku – 21.998,88 zł, w 2012 -54.055,98 zł, w 2013 roku – 48.921,14 zł, w 2014 roku – 36.678,11 zł, w 2015 roku – 19.131,49 zł, w 2016 roku – 6.591,60 zł, w 2017 roku – 114.837,26 zł, w 2018 roku – 0,00 zł, w 2019 roku – 7.216,12 zł

W 2016 roku powód nabył samochód marki B (...), rok prod. 2015, nr rej. (...). Samochód ten powód wyremontował, a następnie podarował go pozwanej jako prezent na 40-te urodziny. Darowizny tej powód nigdy nie odwołał. Pozwana od tego czasu używała samochodu na własne potrzeby. Samochód ten został także objęty leasingiem zwrotnym, który pozwana wykonała, żeby uzyskać na swoje potrzeby większą gotówkę, pozwana jeździ tym samochodem do tej pory.

W 2016 roku firma pozwanej wygrała przetarg na wynajęcie i zagospodarowanie lokalu przy ul. (...) w T.. Lokal ten następnie był przez pozwaną wynajmowany od spółdzielni Mieszkaniowej.

Celem dostosowania wymienionego lokalu, położonego w T., przy ul. (...) do zamierzonej działalności został przeprowadzony generalny remont adaptacyjny, z przeznaczeniem na dostosowanie lokalu pod studio fitness. Powierzchnia remontowanego lokalu wynosiła 158,01 m². W ramach przeprowadzonego remontu dokonano rozbiórki dotychczasowych ścian kartonowo- gipsowych, dokonując nowego układu pomieszczeń, wydzielając główną salę do ćwiczeń, mniejszą salę do ćwiczeń, pokój do masażu oraz niezbędne zaplecze sanitarno-szatniowe. Wykonano również instalację elektryczną, alarmową, częściową przeróbkę wodno-kanalizacyjną. Wykonane zostały również nowe podłogi, gładzie, pomalowane zostały ściany. Zamontowana została także nowa stolarka drzwiowa. Wysokość nakładów poczynionych na remont i wyposażenie wymienionego lokalu wyniosła kwotę 101.921,66 zł.

Część kosztów tego remontu została rozliczona w ten sposób, że pozwana zapłaciła na rzecz firmy (...) w dniu 30 listopada 2016 roku gotówką kwotę 36.900 złotych, a następnie w dniu 20 grudnia 2016 roku kolejną kwotę 49.200,00 złotych także zapłaconą gotówką.

Pozwana zapłaciła też na rzecz firmy (...) sp. z o.o. kwotę 36.900,00 złotych. Fakturę wystawił w imieniu tej firmy powód G. K. w dniu 30 marca 2017 roku, a płatność została wykonana w konta pozwanej w dniu 26 kwietnia 2017 roku

Pozwana w dniu 1 grudnia 2016 roku zawarła z (...) Agencją (...) z siedzibą w T. umowę pożyczki nr (...) o otrzymując zwrotną pomoc finansową w postaci pożyczki gotówkowej w kwocie 80.000,00 zł. Pożyczka udzielona została na utworzenie jednego miejsca pracy w wymiarze całego etatu oraz uruchomienie działalności w postaci fitness

rehabilitacyjnego. Kwota z tytułu udzielonej pożyczki w wysokości 78.400,00 zł wpłynęła na konto pozwanej w dniu 15 grudnia 2016 roku.

Środki z pożyczki z (...) pozwana przełała w całości na inne własne konto o numerze (...), a z kolei tamtego konta opłacała różne swoje bieżące wydatki, w tym spłaciła debet na koncie, gdyż było to konto jej karty kredytowej. W dniach 18 i 19 grudnia pozwana wypłaciła z tego konta jedynie kwotę 18.400 złotych. Całość środków z (...) wydatkowana została na różne wydatki do dnia 24 stycznia 2017 roku, w tym dniu na koncie pozwanej był już debet.

Za część wyposażenia do salonu fitness pozwana zapłaciła w dniu 27 marca 2017 roku kwotę 24.600,00 złotych.

Następnie we wrześniu 2017 roku pozwana zawarła z (...) Agencją (...) z siedzibą w T. kolejną umowę pożyczki nr (...) otrzymując z funduszu pożyczkowego zwrotną pomoc finansową w kwocie 15.000,00 zł. Pożyczka udzielona została na zakup wyposażenia klubu fitness znajdującego się w T. przy ul. (...).

W związku z wygranym przez firmę pozwanej przetargu na dowóz osób niepełnosprawnych do DPS-u strony zdecydowały się na zakup samochodów do transportu osób, w postaci dwóch busów.

Najpierw strony zakupiły samochód marki O. (...) za gotówkę w kwocie 12.500,00 zł. Samochód ten strony kupiły jako uszkodzony, powód go potem naprawiał.

Następnie został zakupiony samochód marki R. (...), rocznik 2014 (a nie 2016 jak podano w pozwie). Przy czym umowa zakupu wymienionego samochodu marki R. (...) została zawarta na firmę pozwanej zgodnie z umową leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 13 marca 2017 roku. Strony następnie wspólnie spłacały raty leasingowe z uzyskiwanych dochodów. Łączna suma spłaconych rat leasingowych wyniosła kwotę 56.098,31 zł.

We wrześniu 2018 roku niedługo po wspólnym pobycie w Albanii definitywnie rozpadł się związek stron. Pozwana wyrzuciła powoda ze wspólnie zajmowanego mieszkania. Zablokowała również byłemu konkubentowi dostęp do firmowych rachunków bankowych. Samochody osobowe B., O. (...) oraz R. (...) pozostały przy pozwanej.

Po rozstaniu stron pozwana najpierw wykupiła samochód R. (...) jako samochód poleasingowy. Następnie w 2019 roku pozwana sprzedała wymieniony samochód, jak twierdzi nie wie dokładnie za jaką kwotę. Jego rynkowa wartość w tamtym czasie wynosiła około 40000 złotych. W 2019 roku pozwana sprzedała również samochód O. (...) za kwotę 15.000,00 zł.

Przy tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie zasługuje na częściowe uwzględnienie w oparciu o art. 405 k.c. i z art. 410§1i 2 k.c. Sąd ten podzielił przy tym poglądy doktryny i judykatury wskazujące, że do roszczeń z tytułu nabytych wspólnie nieruchomości i rzeczy ruchomych, jak również z tytułu nakładów dokonanych na te przedmioty, należy stosować przepisy o zniesieniu współwłasności, natomiast co do roszczeń z tytułu nakładów dokonanych przez jednego z konkubentów na wchodzące w skład wspólnego gospodarstwa przedmioty majątkowe należące do drugiej z tych osób, zastosowanie znaleźć powinny przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu .

Sąd pierwszej instancji nie podzielił stanowiska pozwanej, że środki, które zostały przeznaczone na remont i doposażenie lokalu w T., pochodziły wyłącznie od niej. Zwrócił uwagę na istniejącą wspólnotę gospodarczą pomiędzy stronami w trakcie konkubinatu i wskazał, że w czasie remontu i doposażenia lokalu użytkowego położonego w T., przy ul. (...) strony pozostawały już w kilkuletnim, stabilnym związku, a poza tym skutecznie i z sukcesem od szeregu lat zarabkowały, wspólnie realizując płatności i zobowiązania, w tym z tytułu opłat leasingowych. Uzyskiwane przez każdą ze stron przychody wpływały na jedno konto bankowe. Pomimo iż oficjalnie rachunki te przypisane było pozwanej z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej powód miał do nich pełen dostęp posiadając stosowne uposażenia. Na skutek przekazania przez powoda środków finansowych na remont salonu fitness w T. przy ul. (...) doszło do wzbogacenia się pozwanej, kosztem majątku osobistego powoda.

Odwołując się do opinii biegłego Sąd określił wartość wzbogacenia na kwotę 101.921,66 zł, stąd pozwana winna zwrócić połowę tj 50.960,83 zł.

Sąd nie uwzględnił ponadto zarzutu, że na remont salonu fitness pozwana wzięła dwie pożyczki z (...). Obie te pożyczki były pożyczkami celowymi. Pierwsza z tych pożyczek wzięta była w grudniu 2016 roku, pozwana otrzymała na konto w dniu 15 grudnia 2016 roku 78.400 złotych (karta 47) lecz bynajmniej nie na remont jako taki, ale na utworzenie miejsca pracy w wymiarze całego etatu i uruchomienie fitness rehabilitacyjnego. Rozumie Sąd, że to „uruchomienie fitness” miało postać nabycia koniecznych urządzeń rehabilitacyjnych, które bynajmniej nie są tanie. Pozwana część tego wyposażenia nabyła w dniu 27 marca 2017 roku za kwotę 24.600 złotych (k. 45). Nadto pozwana musiała zabezpieczyć z kwoty pożyczki z (...) sumę niezbędną na utworzenie nowego stanowiska pracy, co także generuje znaczne koszty. Kwota tej pożyczki nie była zatem przeznaczona na pokrycie kosztów remontu w sensie inwestycji budowlanej. Przekonuje o tym poza treścią samej umowy także historia rachunków bankowych pozwanej. Nadto jeszcze nawet przed otrzymaniem pożyczki z (...) pozwana wyłożyła w gotówce 36.900 złotych (karta 94), a tuż po otrzymaniu pożyczki kolejne 49.200 złotych (karta 96) na rzecz spółki (...) sp. z o.o. Pieniądzy z pożyczki z (...) pozwana nie wypłaciła w gotówce ani nie przelała ich na rachunek spółki (...) sp. z o.o. ale przelała w całości na inne własne konto o numerze (...) (co wynika z wyciągu z rachunku w (...)Banku na płycie z karty 203: plik o nazwie „(...)Bank od 13.01.2016”), a z kolei tamtego konta opłacała różne swoje bieżące wydatki, w tym spłacała debet na koncie, gdyż było to konto jej karty kredytowej. Istotnie w dniach 18 i 19 grudnia pozwana wypłaciła z tego konta, ale jedynie kwotę 18.400 złotych, podczas gdy z faktury z karty 96 wynika, że w dniu 20 grudnia miała uiścić w gotówce 49.200 złotych. Całość środków z (...) wydatkowana została na różne wydatki do dnia 24 stycznia 2017 roku, w tym dniu na koncie pozwanej był już debet, zatem w żaden sposób środki te nie mogły następnie być wydane na opłacenie kolejnej faktury na kwotę 36.900 złotych. Druga pożyczka z (...) była zaś wzięta we wrześniu 2017 roku, i na stosunkowo niewielką kwotę z przeznaczeniem na zakup wyposażenia klubu fitness, a wydatkowanie tych środków nie było powiązane z remontem.

Odnosząc się do roszczeń powoda związanych z samochodem osobowym marki B. (...), rok prod. 2015, Sąd stwierdził, że z tytułu przeniesienia własności tego pojazdu powód nie posiada względem pozwanej żadnego roszczenia tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Samochód ten dał on pozwanej jako prezent z okazji urodzin. Skoro tak, to jego czynność musi być zakwalifikowana jako umowa darowizny. Umowa ta stała się ważna z chwilą jej wykonania. Nie doszło do odwołania darowizny.

W trakcie trwania konkubinatu doszło też do zakupu również dwóch używanych samochodów osobowych – marki O. (...) oraz R. (...). Pozwana nie kwestionowała, że oba pojazdy zostały zakupione w trakcie trwania związku z powodem. Pomimo tego, że formalnie samochody kupione były na firmę pozwanej, to jednak zakup nastąpił ze środków wspólnie zarobionych, a tym samym powód poczynił nakład na majątek pozwanej w postaci połowy ceny nabycia tych pojazdów. Samochody te obie strony używały, za ich pomocą realizowały kontrakt na dowożenie osób do DPS, zarabiała zatem z tego tytułu, jednocześnie powodując zużycie tych pojazdów. Zdaniem Sądu Okręgowego powód ma słuszne prawo by domagać się od pozwanej zwrotu połowy kwoty za jaką pozwana zbyła pojazdy niedługo po rozstaniu z powodem. Natomiast raty leasingowe jakie płaciły strony w czasie trwania ich związku płaciły ze wspólnych środków i z tego tytułu uzyskiwały adekwatne korzyści w postaci zarobkowania samochodem R. stanowiącym przedmiot leasingu. Nienależnym świadczeniem było jednak zatrzymanie przez pozwaną całej ceny sprzedaży tego samochodu po zakończeniu okresu leasingu. Pozwana sprzedała także pojazd samochodowy marki R. (...) nie podając jaką kwotę pozwana uzyskała. Sąd określił cenę sprzedaży na kwotę 40.000 zł w oparciu o dane powszechnie dostępne na portalach internetowych.

Ostatecznie na sumę 78.460,83 zł zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda złożyły się następujące kwoty:

- 7.500,00 zł tytułem połowy wartości sprzedanego samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), rok prod. 2006

- 20.000,00 zł tytułem połowy realnej wartości sprzedanego samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), rok prod. 2016

- 50.960,83 zł tytułem połowy wartości nakładów na nieruchomości lokalową podłożoną w T. przy ul. (...).

Jako podstawę stosunkowego rozliczenia kosztów procesu powołano art. 100 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana zaskarżając orzeczenie w punkcie I i w części rozstrzygającej o kosztach procesu, zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowanie, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia a to:

a) art. 233§1 k.p.c. poprzez:

- uznanie depozycji powoda G. K. za wiarygodne w części, w jakiej wskazywały na poczynienie przez niego nakładów z majątku osobistego na majątek pozwanej, a to nakładów na lokal użytkowy w T. oraz w kwestii zakupu samochodów, podczas gdy zeznania te nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy,

- uznanie depozycji powoda G. K. za logiczne i spójne, podczas gdy depozycje te są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego a nadto wewnętrznie sprzeczne w zakresie w jakim wskazują np. z jednej strony na rzekome udzielenie pozwanej pożyczki na remont lokalu użytkowego, z drugiej zaś na nieznaczne dochody ze sprzedaży pojazdów,

- uznaniu depozycji pozwanej za niewiarygodne w zakresie w jakim wskazują one na sfinansowanie remontu lokalu użytkowego przy ul. (...) w T. ze środków uzyskanych z (...) S.A. oraz zakupu pojazdu O. (...) i spłaty rat leasingowych za samochód R. (...) z jej środków własnych, podczas gdy depozycje jej są wyczerpujące, logiczne, spójne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a nadto korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

- uznaniu zeznań świadka D. B. za niewiarygodne w zakresie w jakim wskazywały one na fakt przeprowadzenia przez pozwaną remontu lokalu użytkowego zlokalizowanego przy ul. (...) w T. jedynie ze środków finansowych uzyskanych z (...) Agencji (...) regionalnego S.A.,

- art 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, to jest depozycji pozwanej w zakresie w jakim wskazywała ona na źródła pochodzenia swoich oszczędności, m.in. posiadanie zaległego towaru z prowadzonej działalności gospodarczej o wartości około 100.000,00 zł, kwotę 40.000,00 zł darowizny od babci oraz kwoty 50.000,00 zł w spadku po ojcu zmarłym w 2002 roku,

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że powód udowodnił zarówno zasadność roszczenia jak i wysokość żądanych kwot, podczas gdy jego twierdzenia są zupełnie dowolne, zaś zaprezentowany przez niego materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, iż powód w ogóle poczynił nakłady z majątku osobistego na majątek pozwanej, ustalenie faktu posiadania przez powoda środków finansowych na ten cel i ich źródła oraz — w przypadku przyjęcia, że nakłady zostały poczynione — ich wysokości, a tym samym stopnia wzbogacenia pozwanej,

d) art. 278 §1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie okoliczności wymagającej specjalistycznej wiedzy, to jest wartości pojazdu marki R. (...) w sposób dowolny, a to bez oparcia się na dowodzie z opinii biegłego ds. szacowania ruchomości względnie ds. wyceny wartości pojazdów samochodowych, podczas gdy ustalenie tej okoliczności wymaga informacji specjalnych,

e) art. 322 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, iż w niniejszej sprawie niemożliwe lub nader utrudnione było ściśle ustalenie wysokości roszczenia powoda, podczas gdy niemożliwość ta (lub znaczne utrudnienie) wynikało jedynie z zaniechania przez powoda podjęcia inicjatywy dowodowej w zakresie wykazania, że poczynił on nakłady z majątku osobistego na majątek pozwanej, faktu posiadania przez powoda środków finansowych na ten cel i ich źródła oraz — w przypadku przyjęcia, że nakłady zostały poczynione — ich wysokości, a tym samym stopnia wzbogacenia pozwanej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia — będący wynikiem wskazanych wyżej naruszeń przepisów postępowania, polegający na niewłaściwym przyjęciu, że:

- obie strony przyczyniały się do wypracowania wspólnego majątku i środki pieniężne, jakie posiadały wypracowały po połowie, podczas gdy z materiału dowodowego zalegającego w aktach sprawy wynika, iż to wyłącznie pozwana osiągała dochody z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zaś ewentualne dochody powoda osiągnęte z tytułu sprzedaży samochodów nie były znaczne,

- środki finansowe zgromadzone na rachunku bankowym pozwanej były wspólne i stanowiły własność stron po połowie, podczas gdy konto na którym były zgromadzone należało do pozwanej, zaś ewentualne wpłaty jakie dokonywał na nie upoważniony do konta pozwany nie przekraczały dokonywanych przez niego wypłat z tego rachunku bankowego,

- składniki majątku nabyte w trakcie trwania konkubinatu strony finansowały ze wspólnych środków po połowie, podczas gdy zakup tychże składników finansowany był w całości ze środków pochodzących z majątku osobistego pozwanej, - wartość samochodu R. (...) w 2019 roku wynosiła 40.000,00 zł podczas gdy wartość ta była niższa — według pozwanej oscylowała wokół kwoty 30.000,00 zł,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 6 k.c. poprzez wydanie rozstrzygnięcia niezgodnego z rozkładem ciężaru wykazania wysokości szkody, podczas, gdy powód nie zaoferował materiału dowodowego, który pozwalałby na uznanie zasadności jak i wysokości roszczenia za udowodnione, a w konsekwencji jego roszczenie powinno zostać oddalone, gdyż ciężar udowodnienia wysokości szkody spoczywa na stronie powodowej.

Pozwana wniosła o

1. przeprowadzenie dowodu z dokumentu, a to pisma z (...) S.A. z dnia 11 maja 2021 roku wraz z załącznikami na okoliczność celu, na jaki zostały przeznaczone środki uzyskane przez pozwaną z (...) S.A., sfinansowania remontu lokalu użytkowego przy ul. (...) w T. w całości ze środków uzyskanych z pożyczek z (...) S.A.,

2. zmianę zaskarżonego orzeczenia w części zasądzającej od pozwanej na rzecz powoda kwotę 78.460,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 listopada 2018 roku do dnia zapłaty — tj. w punkcie | - poprzez oddalenie powództwa w powyżej zaskarżonej części wyroku,

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem I oraz II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej za złożenie pełnomocnictwa według norm prawem przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego podnosząc, że z zeznań świadków a nawet z zeznań pozwanej wynika, że powód prowadził dochodową działalność gospodarczą z której finansowane były bieżące koszty życia jak i nakłady inwestycyjne w tym remont lokalu mieszkalnego i użytkowego w T. oraz na zakup samochodu. Pozwana nie wykazała by posiadała oszczędności. Wniósł też o oddalenie wniosku dowodowego jako spóźnionego.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny uznał za własne ustalenia Sądu Okręgowego i zważył co następuje:

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy nie poczynił ustaleń jedynie na podstawie zeznań powoda lecz także na dokumentach obrazujących wpływy na rachunek, z którego korzystały strony jak też przepływy środków finansowych. Ocena dowodów w tym zakresie była logiczna. Dołączone do apelacji pismo (...) Agencji (...) z dnia 11 maja 2021r. (k496) zostało wystawione wprawdzie po zamknięciu rozprawy jednak tego typu poświadczenie pozwana mogła przedstawić w toku procesu. Jako dowód spóźniony dokument ten musiał zostać pominięty w oparciu o art. 381 k.p.c. Przede wszystkim dowody przedłożone na etapie apelacji nie mogły zmienić ustaleń Sądu Okręgowego. Są to bowiem dowody w jaki sposób pozwana rozliczyła środki względem (...) S.A. w T.. Apelująca całkowicie pomija zaś, że z ustaleń wynika, że środki z pożyczki (...) pozwana przelała w całości na inne własne konto o numerze (...), nie mogła więc z tej

pożyczki regulować wszystkich wydatków objętych fakturami, skoro z tej wpłaty finansowane były także inne bieżące wydatki, w tym spłata debetu na koncie karty kredytowej. W dniu 24 stycznia 2017 roku, na koncie pozwanej był już debet. Ponadto Sąd nie zakwestionował wydatków na zakup wyposażenia do salonu fitness i zapłaty w dniu 27 marca 2017 roku kwoty 24.600,00 złotych, lecz podkreślił, że ze środków (...) pozwana zapłaciła w dniu 27 marca 2017 roku kwotę 24.600,00 złotych, która stanowiła jedynie tylko część wyposażenia do salonu fitness. Ponadto kwota ta nie została wydana na remont pomieszczeń przy ul. (...). Jeżeli więc pozwana spłaca pożyczkę z (...) to spłaca w ten sposób środki które w dużej części przeznaczyła na potrzeby osobiste.

Przede wszystkim zaś trzeba uwzględnić, że rozliczenie wynikające z rozstrzygnięcia obejmuje jedynie połowę kwot przeznaczonych na sfinansowanie remontu i zakup wyposażenia lokalu przy ul. (...). Z ustaleń zaś wprost wynika, że wydatki były finansowane także z konta, na które wpłat i to w odczuwalnej wysokości dokonywał także powód. Ponadto jeszcze nawet przed otrzymaniem pożyczki z (...) pozwana wyłożyła w gotówce 36.900 złotych. Jakkolwiek działalność gospodarcza powoda nie była formalnie zarejestrowana to ustalenia wskazują, że przynosiła ona dochody, z których finansowano nie tylko bieżące utrzymanie ale też wydatki inwestycyjne pozwanej. Bez udziału powoda pozwana, przy jej ujawnionych dochodach nie mogła zgromadzić takich pieniędzy. Zeznania o rzekomych oszczędnościach z działalności gospodarczej i uzyskanie darowizny i spadku nie przystaje ani do środków na rachunku bankowym ani też nawet do twierdzeń zawartych w odpowiedzi na pozew o sposobie sfinansowania kompleksowego remontu lokalu w T. przy ul. (...) (k.36). Na marginesie Sąd Apelacyjny zauważa, że z ustaleń także wynika, że przy pracach remontowych w lokalu przy ul. (...) pomagał powód, wykonując zasadniczą ich część. Jakkolwiek miał on z tego tytułu otrzymać kwotę 10.044 zł brutto to jednak nie wiadomo czy jego prace odpowiadały rzeczywiście kwocie wskazanej w fakturze faktura Vat nr (...) z dnia 31 sierpnia 2011 roku i nie ustalono procentowego udziału prac powoda w nakładach określonych przez biegłego na kwotę 43629,54 zł. Powyższe z uwagi na granice apelacji nie może zmienić rozstrzygnięcia jednak osłabia zarzut pozwanej, że nakłady na remonty zostały w całości sfinansowane ze środków (...).

Okoliczność, że apelacja uznaje większą doniosłość zeznań pozwanej nie może uzasadniać zarzutu naruszenia art. 233§1 k.p.c. albowiem uznanie wiarygodności jednej z grup dowodów, czy też odmowa wiarygodności części materiału dowodowego nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów w sytuacji, gdy ocena ta została dokonana zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W tym zaś wypadku Sąd Okręgowy ocenił zeznania pozwanej logicznie, w kontekście danych wynikających z wyciągu z rachunków bankowych stron oraz wynikających z zeznań świadków i powoda wskazujących, że G. K. pomimo, że nie miał zarejestrowanej działalności gospodarczej faktycznie taką działalność prowadził i ze środków przez niego uzyskanych również finansowano wydatki na remont nieruchomości lokalowej podłożonej w T. przy ul. (...), zakup samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), rok prod. 2006 oraz spłatę rat leasingowych samochodu marki R. (...) o nr rej. (...). Jeżeli pozwana zatrzymała środki uzyskane ze sprzedaży samochodu R. (...) o nr rej. (...), to jest ona wzbogacona kwota sprzedaży składnika majątku sfinansowanego także dzięki środkom zgromadzonym z działalności powoda.

Uwzględnienie domniemań faktycznych i zasad doświadczenia życiowego związanych ze wspólnością życia stron nie było wadliwe uznanie, że strony w równym stopniu partycypowały w nakładach na remont lokalu. Z nakładów tych korzysta wyłącznie pozwana a nakłady te umożliwiają A. B. uzyskiwanie dochodów, z których pozwana spłaca zadłużenie w (...). Nawet więc jeżeli nie będzie ona mogła ostatecznie zatrzymać tych nakładów to ona z nich realnie skorzysta w ramach własnej działalności. Także z ustaleń wynika, że strony w równym stopniu strony partycypowały w nakładach na nabycie samochodów, które zbyła pozwana i oba też skorzystała z uzyskanej ceny nabycia. Sąd Okręgowy stosując art. 228 §2 k.p.c. nie musiał prowadzić dowodu na okoliczność wartości samochodu R. (...) o nr rej. (...) ustalonej na chwilę sprzedaży. Jeżeli cena sprzedaży była niższa niż ustalona przez Sąd Okręgowy to pozwana powinna wykazać za ile sprzedała samochód. Jej zaś zeznania nie dawały podstawy do ustalenia kwoty sprzedaży. Na pewno jednak kwota ta przekraczała 30.000 złotych stąd uwzględnienie w wartości wyliczenia kwoty 40.000zł nie było błędne. Ponadto partycypując w spłatach rat leasingowych z majątku powoda wyszły kwoty, które doprowadziły do zmniejszenia pasywów pozwanej związanych z zobowiązaniem z tytułu leasingu. Był to zaś sposób finansowania nabycia tego samochodu. Także i przez pryzmat tej okoliczności zarzut pozwanej nie mógł zostać uwzględniony.

W takim zaś przypadku wyliczenie kwoty należnej powodowi tj 78.460, 83 zł (50.960,83 zł + 200000zł + 7500zł) nie naruszało art. 405 k.c.. i art. 410 §1 i 2 k.c.

Wobec powyższego apelację jako niezasadną oddalono w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 374 k.p.c. i art. 15 z z s1 ust. 1 pkt 4 ustawy dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2021.2095 t.j).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c., przy zastosowaniu §2 pkt 6 i §10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015r. poz. 1800 ze zm.).